

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015 r.,

sprawy **Ł. C.**

skazanego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt X Ka [...]

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 21 lutego 2012 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 lutego 2012 r., sygn. akt III K [...], m. in. [...] została skazany za czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne na karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Na poczet tej kary został zaliczony okres rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie. Wyrokiem tym rozstrzygnięto także, w oparciu o przepis art. 45 § 1 k.p.k., o przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z

przestępstwa w kwocie 4000 zł. Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca tego oskarżonego.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt X Ka [...] w odniesieniu do tego oskarżonego utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca tego skazanego zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 6 k.p.k., poprzez ograniczenie prawa do obrony wynikające z błędnego powiadomienia przez obrońcę o treści zapadłych pod nieobecność oskarżonego wyroków Sądu I i II instancji, treści złożonego przez tego obrońcę środka zaskarżenia, co skutkowało pozbawieniem jego mocodawcy swobody ustalenia sposobu i zakresu zaskarżenia, osoby obrońcy, składania dokumentów i zaświadczeń oraz pozbawiło go możliwości składania wniosków dowodowych w trybie art. 452 § 2 k.p.k., co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlega oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Już na wstępie dostrzec należy, iż sformułowany przez skarżącego zarzut jako obraza art. 6 k.p.k., naruszenie prawa do obrony skazanego, nie został skierowany do żadnego z orzekających w sprawie Sądów lecz został wymierzony w działania reprezentującego w procesie skazanego obrońcy. To właśnie tenże obrońca – zdaniem skarżącego – swoim postępowaniem, polegającym na niewłaściwym poinformowaniu ww. o treści zapadłego w sprawie wyroku naruszył normę wskazanego przepisu i tym samym ograniczył prawo do obrony Ł. C..

Nie ulega wszak wątpliwości, że konsekwencją zaniedbań czy uchybień w zakresie wykonywania przez obrońcę oskarżonego ustawowych obowiązków nie może być ograniczenie, czy wręcz wyłączenie, możliwości skutecznego realizowania przez oskarżonego jego prawa do korzystania z pomocy obrońcy (art. 6 k.p.k.). Takie stanowisko Sąd Najwyższy wielokrotnie już prezentował w licznych

orzeczeniach (por. wyroki: z dnia 9 marca 2011 r., II KK 259/10, LEX nr 784270 i wskazane tam orzeczenia oraz z dnia 7 kwietnia 2010 r., V KK 273/09, OSNKW 2010, z. 8, poz. 68 i z dnia 8 marca 2007 r., V KK 200/06, LEX nr 262711), które znalazły aprobatę i w piśmiennictwie [por. T. Grzegorzczak: Komentarz do Kodeksu postępowania karnego, 5. wydanie, s. 66; Z. Gostyński (red.), S. Zabłocki (w:) Komentarz do Kodeksu postępowania karnego, Tom I, 2003, s. 219]. Kategorycznie przyjmuje się zatem, że „zaniedbanie albo niewłaściwe wykonanie obowiązków przez obrońcę nie może szkodzić oskarżonemu wówczas, gdy ten jako właściwa strona w procesie żadnej winy w niedopełnieniu obowiązków przez obrońcę nie ponosi” (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 listopada 1973 r., II KZ 220/73, OSNKW 1974, z. 3, poz. 56) – zob. *wyrok SN z dnia 22 listopada 2011 r., IV KK 258/11, OSNKW 2012 nr 2 str. 23*.

Powyższe należy odnosić do solidnie uargumentowanych, indywidualnych okoliczności danej sprawy.

W przedmiotowej zaś sprawie – gdzie zarzuca się obrońcy, iż wadliwie poinformował oskarżonego o treści wydanego wobec niego wyroku – nie ziściły się racjonalnie uzasadnione uwarunkowania potwierdzające, iż rzeczywiście przysługujące skazanemu prawo do obrony zostało naruszone czy też ograniczone.

Stwierdzić trzeba, że postawa procesowa adw. K. i podejmowane przez niego na rzecz oskarżonego czynności, nie naraziły Ł. C. na jakiegokolwiek ujemne konsekwencje, co nieudolnie stara się wykazać obrońca. W sposób nie budzący zastrzeżeń adwokat ten wywiązał się ze swej funkcji obrończej. Sąd Najwyższy nie zauważa bowiem i nie wyraża jakichkolwiek uwag krytycznych, pod kątem pracy tego adwokata, które mogłyby mieć jakiegokolwiek znaczenie dla kwestii odpowiedzialności Ł. C. oraz decyzji Sądu I czy II instancji.

Sposób uargumentowania zarzutu kasacyjnego dowodzi, iż jest on wyrazem rozgoryczenia skazanego ze współpracy z obrońcą. Tymczasem kwestie związane z zakresem i zasięgiem umocowania obrońcy i ewentualne z tym związane wymagania i roszczenia, winny być rozstrzygane na szczeblu organów nadzorujących pracę adwokatów. Jak wynika z akt sprawy i załączonego do nich pisma do Okręgowej Rady Adwokackiej, w którym wskazuje się na konkretne

zarzuty pod adresem adw. K., skazany jest świadom i realizuje przysługujące mu w omawianym aspekcie uprawnienia.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[l.n]